

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže Třída Kpt. Jaroše 7, Brno	
Došlo: 22-01-2008 D 17331 2008/310	
Číslo: 31291/08	Vyřizuje: JUDr. Kubíček
Přílohy: /	

MĚSTSKÝ SOUD V BRNĚ	
..... krát	příloh
Kolky	Kč
Došlo: 15-01-2008	v hod.
Podle poštovního razítka dáno na poštu	
dne	
Podatelna	

44 Co 318/2007

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Marka Cigánka a soudců JUDr. Marie Černé a JUDr. Martina Hynka ve věci žalobkyně **Tchibo Praha, s.r.o.**, se sídlem v Jihlavě, Pávovská 75, zast. JUDr. Zuzanou Žežulkovou, advokátkou se sídlem v Praze, Belgická 23, proti žalované **ČR – Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, Joštova 8, o 1.270.911,-Kč s přísl., o odvolání žalované do rozsudku Městského soudu v Brně, č.j. 47C 38/2000-30, ze dne 19.12.2002,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se **zrušuje** a věc se mu **vrací** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem č.j. 47C 38/2000-30 ze dne 19.12.2002 uložil Městský soud v Brně, vycházející ze zák. č. 58/1969 Sb., žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 1.270.911,-Kč z titulu odpovědnosti státu za škodu způsobenou jí nezákonným rozhodnutím. Soud I. stupně dospěl k závěru, že bylo-li rozhodnutí ministra pro hospodářskou soutěž zrušeno rozsudkem Vrchního soudu v Praze, šlo o rozhodnutí nezákonné, přičemž souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vznikem škody shledal zřejmou; splnění všech předpokladů odpovědnosti státu za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím vzal za prokázané, žalobu v důsledku toho pak za důvodnou.

Proti citovanému rozhodnutí soudu I. stupně podala žalovaná v zákonné lhůtě odvolání s tím, že rozsudek spočívá na nesprávném právním posouzení věci; navíc namítá nedostatek podmínek samotného řízení. Zastává stanovisko, že žalobkyně není ve věci aktivně legitimována, když svoji legitimaci odvozuje toliko od smlouvy o prodeji podniku uzavřené 30.8.1998 mezi Balírnami Tchibo, a.s., jako prodávající, které byla pokuta uložena a jí, tedy žalobkyni jako kupující, ač společnost která prodávala coby subjekt práv a povinností nadále existovala ještě 3 měsíce po podání žaloby. Předmětem řízení je pohledávka vzniklá z titulu

nezákonného rozhodnutí orgánu veřejné správy; je tak názoru, že ve věci jde o veřejnoprávní vztah. I kdyby soud připustil, že nárok vychází z práva soukromého, nutno vyjít z toho, že mezi aktiva převoditelná režimem smlouvy o prodeji podniku nárok na náhradu škody způsobené jinému subjektu rozhodnutím orgánu veřejné správy nepatří. Předmětný prodej podniku není universálním nástupnictvím a být jím ani nemůže; v rozsahu převzatých pohledávek a závazků jde pouze o řadu singulárních sukcesí, nijak neovlivňující žalobcem uplatňované právo na náhradu škody. Pokud se týká její výše, tuto žalobce neprokázal a nedoložil, co se rozumí pod pojmem „vážená úroková míra“ na které výpočet staví. Kromě uvedeného nebyly ze strany žalobce předloženy důkazy, že by ve vztahu k peněžní částce ve výši odpovídající uložené pokutě postupoval způsobem uváděným v žalobě. Té pak nelze vyhovět ani proto, že nedošlo k předběžnému projednání nároku, jehož nezbytností je jeho vyčíslení s odůvodněním tohoto, nelze-li jej přímo prokázat; nelze přijmout závěr, že orgány veřejné správy budou požadované částky vydávat ze svých rozpočtových kapitol toliko na základě výzvy jiných subjektů, nijak nepodložené a nezdůvodněné. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek Městského soudu v Brně změnil tak, že se žaloba v celém rozsahu zamítá, příp. aby tento zrušil a rozhodl o zastavení řízení.

Žalobce se k odvolání žalovaného písemně vyjádřil při zdůraznění zákl. pojmů ust. §5, §476, §477 odst. 1, 2 obch. zák., že pohledávka je žalována a uplatňovaná podle zák. č. 58/1969 Sb. postaveným k obč. zák. jako *lex specialis*; nutno ji posuzovat jako civilní nárok ze soukromého práva, omezit převod pohledávky vyplývající ze zákona a smlouvy o prodeji podniku s odvoláním na veřejné právo a daňový řád nejde. Nárok žalobce jednoznačně spočívá v soukromoprávní pohledávce, kterou přechodem práv získal; žalobce je pro podání žaloby aktivně legitimován. Pokud se týká výpočtu pohledávky, její správnost byla potvrzena Ministerstvem financí ČR, pokud jde o předběžné projednání nároku a jeho uspokojení žalovaným, fakt, že toto proběhlo, doložil důkazy (žádost žalovaného o prodloužení lhůty pro vyjádření k nároku žalobce, jeho písemné stanovisko k uplatnění tohoto). Navrhl, aby rozsudek prvostupňového soudu byl jako věcně správný potvrzen.

Ve věci bylo rozhodnuto rozsudkem Krajského soudu v Brně č.j. 44 Co 57/2003-57 ze dne 30.5.2005 tak, že žaloba byla zcela zamítnuta a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

K dovolání žalobce byl tento rozsudek Krajského soudu v Brně rozsudkem Nejvyššího soudu ČR č.j. 25 Cdo 296/2006-78 ze dne 23.8.2007 zrušen a věc vrácena Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

V tomto rozhodnutí byl ke sporné otázce (vznik škody) zaujat právní názor, že pokud „...nebylo umožněno žalobci po určitou dobu disponovat se svými penězi, mohl mu ujít zisk, jehož by při běžném nakládání s těmito finančními prostředky za normálního běhu okolností dosáhl. Může tak jít jak o výnos z úroků z těchto peněz, byly-li vybrány z úročeného účtu, na němž byly uloženy, tak o výnos, který by částka přinesla při obvyklém způsobu hospodaření ...tím, že by na účet žalobce byla za normálních okolností uložena...“ a dále „...bude soud zabývat tím, jakým způsobem by za pravidelného běhu událostí, nenarušeného povinností zaplatit pokutu, žalobce s předmětnou částkou naložil a jaké výnosy by z ní mohl důvodně očekávat vzhledem k obvyklému hospodaření s obdobnými částkami...“ Tímto právním závěrem dovolacího soudu je odvolací soud vázán (§243d odst. 1 o.s.ř.).

Odvolací soud za této situace opětovně přezkoumal rozsudek soudu I.stupně jakož i řízení jeho vydání předcházející a dospěl k závěru, že právní závěry dovolacího soudu jakož i jím vyjádřené předpoklady vzniku škody v tomto případě dopadají i na řízení a rozhodnutí soudu I. stupně.

Nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím upravoval zák. 58/1969 Sb., předpoklady vzniku této odpovědnosti jsou dány jednak tímto zákonem a jednak obecnými ustanoveními o škodě (§ 20 zák.č. 58/1969 Sb.) a jsou jimi nezákonné rozhodnutí orgánu veřejné moci, jeho zrušení, vznik škody a příčinná souvislost mezi vznikem škody a rozhodnutím. Tyto předpoklady tvrdí a prokazuje poškozený (žalobce).

Z hlediska předpokladů rozhodných pro stanovení, zda žalobkyni vůbec škoda vznikla a zda vznikla v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím, tak jak byly nastaveny v citovaných pasážích rozhodnutí Nejvyššího soudu, však žalobkyně netvrdí v podstatě nic.

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobkyně v žalobě pouze obecně uvádí, že by žalovanou částku získala jako výnosy z připsaných úroků, přičemž pouze odkazuje na vyjádření ministerstva financí, v doplnění žaloby ze dne 14.6.2000 odkazuje na vyjádření Citibank a.s. a poukazuje na tzv. váženou úrokovou míru za období mezi zaplacením pokuty a jejím vrácením, za předpokladu, že by uvedená částka byla ukládána na jednoměsíční depozitum. U jednání dne 12.11.2002 žalobkyně vysvětluje pojem „vážená úroková míra“ tak, že „tato úroková sazba odpovídá diskontní sazbě platné v uvedeném období u České národní banky, resp. jejich průměr za uvedené období“ s tím, že „...jestliže úroková míra byla jednoznačná, pak Citibank a.s. i MF ČR nutně muselo vypočítat úrok stejnou částkou...“. Ostatní podání žalobkyně, tedy vyjádření k odvolání a dovolání již další tvrzení k této otázce neobsahují, pouze se této otázky obecně dotýkají.

Nutno podotknout, že pojem „diskontní sazba“ je definován jako „úroková sazba z půjček centrální banky komerčním bankám anebo státu“, tedy je obecným regulačním nástrojem centrální banky. Pokud tedy žalobce svoji škodu definuje právě takto a netvrdí svůj konkrétní vztah k bance, podává tedy pouze obecný regulativ (techniku výpočtu), jaký výnos by takovém případě obecně ušel každému, tedy nikoliv, že by takový výnos ušel právě jemu.

Žalobkyně tedy doposud netvrdí to, co je z hlediska závěrů Nejvyššího soudu rozhodné, tedy že uvedené peníze byly z konkrétního, právě tak úročeného účtu, vybrány a že „obvyklým hospodařením s prostředky v takové výši“ by se dosáhlo uvedeného výnosu (tedy jinými slovy, že by uvedená částka byla na příslušném účtu stále uložena), popř. že by, s ohledem na svá tvrzení o ukládání peněz do jednoměsíčního depozita, právě takovým způsobem bylo s penězi hospodařeno, resp. že to bylo v jejích podmínkách (resp. jejího právního předchůdce) obvyklé.

Soud I. stupně se k této otázce v podstatě nevyjadřuje, pouze konstatuje, že „... (by žalobkyně) nepřišla o výnosy z úroků za dobu...“.

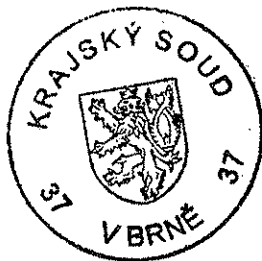
Rozhodnutí soudu I. stupně je tedy z hlediska zjištění, v čem vůbec škoda spočívá, nepřezkoumatelné a jako takové muselo být podle ustanovení § 221 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a) o.s.ř. ve znění před novelou, provedenou zák. č.59/2005 Sb. zrušeno a věc vrácena k dalšímu řízení.

V dalším řízení soud I. stupně vyzve žalobkyni k doplnění skutkových tvrzení v intencích závěrů Nejvyššího soudu, jakož i tohoto rozhodnutí a podle tohoto opětovně ve věci rozhodne.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Krajský soud v Brně dne 21.prosince 2007

Za správnost vyhotovení
Miroslava Fajbusová



JUDr. Marek Cigánek, v.r.
předseda senátu